

POSTANOWIENIE

Dnia 3 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie R. S.

skazanego z 148 § 1 k.k. i art. 159 k.k. w zw. art. 11 k.k.

na skutek skargi R. S. na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki w sprawie przed Sądem Najwyższym o sygn. akt I K 37/22,

na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 3 czerwca 2026 r.,

na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w związku z art. 8 ust. 2,

- 1. pozostawia skargę bez rozpoznania;**
- 2. skarżącego R. S. zwalnia od opłaty oraz od wydatków w postępowaniu ze skargi, obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Pismem datowanym 29 marca 2026 r. R. S. złożył skargę „na bezczynność” w sprawie przed Sądem Najwyższym o sygn. akt I K 37/22, albowiem Sąd Najwyższy w sprawie kasacyjnej nie przeprowadził „testu niezawisłości”, „co do SSO we Wrocławiu del. do SA we Wrocławiu X. Y.”, który orzekał w sprawie II AKA 45/21”, wnosząc między innymi o zasądzenie zadośćuczynienia w kwocie 50000 zł od Skarbu Państwa (1), „przywrócenie sprawy I KK 37/22 na wokandę i przeprowadzenie «Testu niezawisłości» co do w/w sędziego”(2), zwolnienie z opłaty od wniesienia skargi na rzecz Skarbu Państwa (3).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargę należało pozostawić bez rozpoznania.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), warunkiem dopuszczalności skargi o stwierdzenie przewlekłości postępowania jest jej wniesienie w postępowaniu służącym rozpoznaniu sprawy. Skarga na przewlekłość ma bowiem przede wszystkim za zadanie eliminowanie i zapobieganie przewlekłości przez dyscyplinowanie sądu *meriti* do podejmowania czynności terminowych prowadzących do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że skarga na przewlekłość postępowania wniesiona już po jego prawomocnym zakończeniu nie może odnieść skutku (zob. uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 28 marca 2013 r., III SPZP 1/13; postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 sierpnia 2014 r., III SPP 159/14, z 10 czerwca 2014 r., III SPP 110/14; z 3 września 2019 r., I NSP 73/19; z 12 października 2023 r., I NSP 154/23; z 26 listopada 2024 r., I NSP 402/24).

Wyrażony w art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość termin do wniesienia skargi jest zachowany, jeżeli skarga została złożona na tym etapie postępowania karnego, którego dotyczy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 czerwca 2008 r., KSP 2/08 wraz z przytoczonym tam orzecznictwem). Zatem również w przypadku postępowania przed Sądem Najwyższym dopuszczalne jest złożenie skargi jedynie do momentu zakończenia tego postępowania.

Skarga dotyczy postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. I K 37/22. Z akt tej sprawy wynika, że postępowanie przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. akt I K 37/22 zostało prawomocnie zakończone z dniem 18 października 2023 r. wydaniem postanowienia, którym Sąd Najwyższy oddalił kasację obrońcy skarżącego jako oczywiście bezzasadną i zwolnił skazanego od kosztów postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa (k. 342 akt

sprawy I K 37/22). Tym samym skarga na przewlekłość postępowania w sprawie I K 37/22 jako wniesiona po zakończeniu postępowania w sprawie, jest niedopuszczalna i należało pozostawić ją bez rozpoznania.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w związku z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość orzekł, jak w sentencji.

Na podstawie art. 623 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, Sąd Najwyższy zwolnił skarżącego od opłaty oraz od wydatków niniejszego postępowania.

Grzegorz Żmij

[kf]

[r.g.]